

עמ"ת 15689/06/14 - היילי ממן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 15689-06-14
16 יוני 2014

בפני כב' השופטת רחל ברקאי

היילי ממן ע"י ב"כ עו"ד וקנין

בעניין:

העורר:

נגד

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מימוני

המשיבה:

החלטה

בפני ערר על החלטת בית המשפט השלום באשקלון (כב' השופט אמיר דהאן) בתיק מ"ת 24222-05-14, מיום 19.5.14, לפיה קבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורה לביצוע העבירה המיוחסת לעורר בכתב האישום, עבירה לפי סעיף 7 (א) (1) לחוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים, התשע"ג - 2013 (להלן: "**חוק המאבק בשימוש חומרים מסכנים**").

ביום 6.5.2014, נעצר העורר בחשד למכירה, ייבוא וייצור חומר אסור. ביום 14.5.12 הוגש כנגד העורר כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים, כאשר כתב האישום מייחס לעורר עבירה לפי סעיף 7 (א) (1) לחוק המאבק בשימוש חומרים מסכנים, בנסיבות בהן נסע יחד עם שניים אחרים בכלי רכב בו נהג לכיוון תחנת דלק ביבנה, שם פגשו באדם אחר. בעוד שהעורר מילא דלק ברכב, פגשו השניים האחרים אדם אחר שזהותו אינה ידועה, ואשר נסע ברכב מסוג יונדאי. באותה עת פתח האדם האחר את תא המטען של רכב היונדאי והוציא מתוכו 4 שקיות זבל גדולות ומסרם לשניים האחרים שהיו עם העורר, אשר הניחו את שקיות הזבל בתוך תא מטען הרכב עימו הגיעו. בסמוך לאחר מכן, החל העורר יחד עם השניים האחרים בנסיעה חזרה לכיוון שדרות, משם באו. בסמוך לצומת גן יבנה נעצרו העורר והאחרים על ידי שוטרים ובחיפוש שנעשה ברכב נמצא בתא המטען, בתוך שקיות הזבל, 1,699 שקיות של חומר מסוכן המוכנה "נייס גיא" האסור בהפצה על פי חוק.

גרסת העורר כי נהג ברכב אך לא ידע דבר אודות מטרת הנסיעה והחומר שנתפס בתא המטען של הרכב.

בית המשפט קמא, בהחלטתו בעניינו של העורר, קבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורה לביצוע העבירה האמורה על ידי העורר הן במישור העובדתי והן בפן המשפטי לו טען בא כוחו.

במישור העובדתי קבע בית המשפט קמא כי קיימת תשתית ראייתית המלמדת לכאורה אודות דבר ידיעתו של העורר את מטרת הנסיעה כמו גם תוכן המטען שהוטען ברכב בו נסע.

בפן המשפטי קבע בית המשפט קמא כי על אף שלכאורה החזקת החומר איננה אסורה כשלעצמה, נוכח העדר איסור מפורש בחוק המאבק בשימוש חומרים מסכנים, אזי, מדובר בנסיבות של עסקת רכישה בכמות גדולה הנכנסת לגדר הגדרת "עסקה אחרת", כמו גם החזקה שנועדה למטרת הפצה, לפי סעיף 7 (א) לחוק המאבק בשימוש חומרים

עמוד 1

מסכנים, האסורה על פי חוק.

כנגד החלטה זו מבקש העורר להשיג.

בפן העובדתי טען ב"כ העורר כי אין בנמצא תשתית ראייתית המעידה אודות ידיעתו או מעורבותו של העורר במיחוס לשניים האחרים. לטענתו, אין לראות בעורר כשותף בצוותא לביצוע העבירה של החזקת חומר מסכן אך בשל העובדה ששקיות החומר המסכן הועמסו לרכב בו נהג העורר. במילים אחרות, חזר וטען כי נדרשת ידיעה בפועל ולא ידיעה קונסטרוקטיבית לצורך הוראות חוק המאבק בשימוש חומרים מסכנים.

בפן המשפטי טען ב"כ העורר כי שגה בית המשפט קמא משקבע כי עסקת רכישה היא בגדר "עסקה אחרת" שכן, לטענתו, הכוונה למבצע פעולת המכירה, דהיינו הסוחר, ולא לרוכש החומר המסוכן, הקונה.

הוסיף וטען ב"כ העורר כי המחוקק ביקש להגביל את מפיצי החומר המסכן ולא את המחזיקים בו ועל כן את המינוח "עסקה אחרת", המופיע בסעיף 7 (א) לחוק המאבק בשימוש חומרים מסכנים,

יש לייחס למפיץ ולא למחזיק.

טען ב"כ העורר, כי בעניינו של העורר לא מתקיימות כלל ראיות לכאורה להפצת החומר האסור, אלא, לכל היותר, החזקה בצוותא עם אחרים, על דרך של ידיעה קונסטרוקטיבית של העורר. ופעולה זו אינה אסורה על פי חוק המאבק בשימוש חומרים מסכנים.

לבסוף, טען ב"כ העורר כי בהעדר קביעה בחוק מהי הכמות המותרת להחזקה לשימוש עצמי ומהי כמות מסחרית, בשונה מפקודת הסמים, אזי אין לקבוע כי הכמות שנתפסה הינה כמות אסורה.

מנגד טען ב"כ המשיבה אודות נכונות החלטת בית משפט קמא וביקש לדחות הערר.

לאחר שחזרתי והפכתי בטענות הצדדים, אני סבורה כי דין הערר להידחות.

במישור העובדתי קיימת תשתית ראייתית לכאורה אודות ידיעת העורר את דבר נסיבות הנסיעה לכיוון תחנת הדלק ביבנה. העורר הוא זה שהתקשר למעורב האחר, אמיר יפרח, בערב האירוע, כשלאחר מכן נהג המשיב ברכב שהעמיד יפרח לרשותו לצורך הנסיעה האמורה. המשיב בחקירתו גם הודה כי חשד שמשהו לא בסדר והודה בדבר ידיעתו כי ליפרח מעורבות בעבר בפלילים. כמו כן קיימת תשתית ראייתית לכאורה לפיה לאחר העמסת החומר המסוכן ברכב בו נהג העורר הוציא אדם אחר, כהן, שקית קטנה של חומר מסכן על מנת לעשנה, וזאת בנוכחות העורר וכי היה בכל זה כדי לחזק את החשד אודות נסיבות הנסיעה ומטרתה.

די באמור לכאורה כדי לקיים חזקת ידיעה כנדרש לפי סעיף 34 כד' לחוק העונשין כדי לענות על רכיב ההחזקה.

אשר לפן המשפטי, לו טען ב"כ העורר, סבורה אנכי כי לא נפלה כל שגגה מפי בית משפט קמא כאשר קבע כי בנסיבות

דן החזקת החומר היתה במטרה לעשות פעולת הפצה. העורר יחד עם שניים אחרים החזיקו כמות נכבדה ביותר של שקיות ניס גיא בכמות המלמדת לכאורה על מטרת הפצה ולא שימוש עצמי. על אף העדר הוראה חקיקתית בדבר כמות הסם המותרת להחזקה עצמית ניתן ללמוד מעצם הכמות הנכבדה הארוזה בשקיות בודדות בכמות של 1,699 שקיות, כי נועדה היא להפצה ולא לשימוש עצמי. חומר הניס גיא נמכר בשקיות למשתמשים ויש בכמות לכשעצמה כדי ללמד על מטרת הפצה. ההחזקה האמורה בהקשר של הפצה מגלמת עבירה לפי סעיף 7 (א) לחוק המאבק בשימוש חומרים מסכנים.

בהינתן כל האמור לעיל, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, י"ח סיוון תשע"ד, 16 יוני 2014, במעמד הצדדים.